

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΩ ΣΙΜΕΝΟΝ

Η ΜΠΑΓΚΕΤΤΑ ΤΟΥ ΒΕΓΚΑΜ

ΕΡΙΚΕΣ μέρες πριν απ' το μεγάλο «φεστιβάλ» για τον Σούμπερτ, οι θαυμασάκι κι η θαυμάστριες του Βέγκκαμ, του περιφημου μασέστρου, του έκαναν δώρο μια ύπεροχη μπαγκκέττα από άσημη και πλατινά.

—Είνε μια μπαγκκέττα θαυματοποιού, τούχε πη ένας μουσικός κριτικός. Μά μήπως δέν είσαστε κι' έσεις ένας μάγος τής μουσικής, αγαπητέ μασέτρο;

Ο Βέγκκαμ, στά σαράντα χρόνια του, άρχιζε να γίνεται τρισένοδος. Ήταν ένας ώμορφος άνδρας με γλυκό πρόσωπο και με φλογερά μάτια που ζετρέλλαιναν τις γυναίκες. Κι' άληθεια, ο Βέγκκαμ ήταν ένας προμερός κατακτητής. Ή ζωή του ήταν γεμάτη έρωτικά σκανδάλα. Έκεινη λοιπόν την έποχη είχε έρθει από τη Νότιο 'Αμερική για να δάση μια σειρά συναυλιών στην «αίθουσα Μπετόβεν», στο Παρίσι.

Ο Βέγκκαμ ήταν μια σωστή μεγαλοφυΐα. «Όταν διέθυβε έργα του Μπετόβεν, ο κόσμος έκανε σαν τρελλός από τον ένθουσιασμό του. Μά ξαφνικά, είχε ένα παράδοχο τέλος και το μυστήριο αυτό του θανάτου του θα έμενε ανεξιχνίαστο, αν δέν κατάφερα να το διαφωτίσω με τον τρόπο που θά ήθελε πάρα κάτω. Μη ξεχνάτε ότι είμαι ο Λερού, ένα από τά καλύτερα λαγωνικά τής Μυστικής 'Ασφάλειας», όπως γράφουν ή έφημερίδες.

Τό θράθυ του «φεστιβάλ Σούμπερτ» ατέλειωτες σειρές αυτοκινήτων είχαν σχηματίσει μπροστά στην «αίθουσα Μπετόβεν». Ή Πλατεία κι' τα θεωρεία της ήσαν γεμάτα απ' όλη την Παρισινή άφρόκρεμα.

Οι μουσικοί έτοιμαζαν τά όργανά τους. «Όλος ο κόσμος συζητούσε με όθρυθο για τον περιφημο μασέτρο και μόλις ο Βέγκκαμ παρουσιάστηκε κι' ανέθηκε στη θέσι του, τον ύποδεχτηκε μ' ατέλειωτα χειροκροτήματα. Ο γόης, ο μάγος, ο σαγηνευτικός μασέτρος έκανε δυό-τρεις θεατρικές ύποκλίσεις κι' έπειτα, μεθυσμένος από εκείνη τη δόξα, έτοιμάσθηκε να διευθύνη την «Ατελειώτη Συμφωνία» του Σούμπερτ με την καινούργια μπαγκκέττα του που άστραφτε στά φωτά της ράμπας. Τό «σπαρτίτο» ήταν κλειστό μπροστά του, στω άναλόγιο. Ο Βέγκκαμ τό ήξερε απ' έξω...

Μόλις όμως χτύπησε με την μεταλλική μπαγκκέττα του τό σιδερένιο άναλόγιο για να είδοποίηση τους μουσικούς να τον προσέξουν, σωριάστηκε άμέσως καταγής, σαν κεραυνόπληκτος!

Οι μουσικοί, τρελλοί από τη φρίκη του, ώρμησαν όλοι κοντά του κι' ο κόσμος με μια κραυγή έκπληξείως μαρμάρωσε στη θέσι του.

Ο Βέγκκαμ μεταφέρθηκε άμέσως στω φουαγιέ. Ήταν νεκρός! Ο διευθυντής της αίθουσής τότε, γύρισε κατάχλωμος κι' έξήγησε στον κόσμο:

—Ο μασέτρος πέθανε άξαφνα από συγκοπή τής καρδιάς!... Ο θάνατος του Βέγκκαμ είχε άναστατώσει τό Παρίσι. Όλος ο κόσμος έκλαψε τον περιφημο μουσικό, που χάθηκε τόσο ξαφνικά. «Όσο για τις θαυμάστριές του, αυτές πειά ήσαν άπαρηγόρητες...

Μά τί περιέργο! Ο μόνος άνθρωπος που δέν πίστεψε με κλειστά μάτια σ' αυτό τον παράενο θάνατο ήμουν γώ... Θυμάμαι, σαν να ήνε τώρα, τη γεμάτη «αίθουσα Μπετόβεν», την εμφάνισι του Βέγκκαμ, τά χειροκροτήματα των θαυμαστών του, τις θεατρικές ύποκλίσεις του. Μά θυμάμαι άκόμη, ότι ο Βέγκκαμ δέν φαινόταν διόλου συγκινημένος. Διατηρούσε όλο τό ροβαλό χρώμα τό προσώπου του και χαμογελούσε με εύγένεια βέβαια, μά και με κάποια άδιαφορία, συντηγόμενος πειά στις έπευφημίες

της Λάουρας, χωρίς εκείνη να καταλάβη τίποτα...

Τη συνέχεια την ζέρετε...

Άθρο τό θράθυ, ή «Είδη Γιούντ θα χορεύη στο καμπαρέ «Αριζόνα». Μπορείτε να πάτε να την συλλάβετε...»

Ο Γουίλ Λίσων έμεινε λίγο σιωπηλός και ύστερα στω ώπηση:

—Πώς σου φαίνεται αυτή ή ιστορία;

—Λίγο παράδοξη!... άποκρίθηκα.

—Έσεις οι διηγηματογράφοι πιστεύετε περισσότερο στις ιστορίες που πλάθετε με την φαντασία σας, παρά στην πραγματικότητα... Πριν από λίγο, οι άνθρωποι που έστειλα στην «Αριζόνα» μου τηλεφώνησαν, ότι συνέλαβαν την «ΕΒ.θ. ή όποια ώμολόγησε όλη την άληθεια, έπιβεβαιώνοντας τους λογισμούς της «Έλλην Χώμας!

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΗΡΑΥ

του κόσμου. Ήταν λοιπόν τόσο καρδιακός ο ώμορφος μασέτρος; Είχε τόσο άδύνατη καρδιά; Πώς διάβολο είχε πεθάνει έτσι ξαφνικά από συγκοπή;

Κανείς δέν μπορούσε να ύποψιασθή, ότι ή αίτια του θανάτου του ήταν μια έκδικήσι! Μια παράενη έκδικήσις μπροστά σέ δυό χιλιάδες θεατές. Έπειτα πούδς μπορούσε ποτέ να πιστέψη με μία τέτοια έξηγησι; Φαινόταν παιδαριώδης! Ή έκδοχη τής άποπληξείας έβασε άμέσως όλα τά πράγματα στη θέσι τους. Ήταν λογική, πιστευτή. Κι' ήταν τελείως περιττή ή αύτοψία. Ήστερα ώστόσο από μερικές μέρες, ή Μυστική 'Ασφάλεια που δέν μπορούσε να παραδεχθή ως φυσικό αυτό τον ξαφνικό θάνατο, μου ανέθεσε να έξιχνιάσω τό μυστήριο αυτής τής ύποβέσεως.

Ή έκδοχη τής άρρωστίας καρδιάς του Βέγκκαμ μ' άφησε άβέβαιος. Ο μασέτρος ήταν ύγιέστατος. Κάτινε πολύ, έπινε, ζευνυχτούσε κι' ελάτρευε τις γυναίκες. Τό μόνο που με είχε σκανδαλίσει σ' αυτή την ύπόθεση ήταν ή λέξι «κεραυνόβόλος». Ο θάνατος του Βέγκκαμ ήταν κεραυνόβόλος! Έπειτα, μ' είχε σκανδαλίσει κι' ένα άλλο πράγμα. Ο Βέγκκαμ εκείνο τό θράθυ έτοιμαζόταν να διευθύνη την όρχήστρα με μια μεταλλική μπαγκκέττα, ενώ όλοι οι συνάδελφοι του χρησιμοποιούν συνηθως μια εύλινη. Κι' άκριβώς, τή στιγμή που ο Βέγκκαμ χτύπησε με την άσημνια μπαγκκέττα του τό σιδερένιο άναλόγιο, σωριάστηκε καταγής σαν κεραυνόπληκτος!

«Ε, λοιπόν! Τί τά θέλετε. Δέν άργησα διόλου να έρω τη λύσι αυτού του σκοτεινού αίνιγματος. Ο Βέγκκαμ είχε στω άληθεια κεραυνοβοληθή δικη από συγκοπή τής καρδιάς, αλλά από την έκκένωση ενός δυνατού ηλεκτρικού ρεύματος!...

Μά δέν με πίστεψε κανείς... Οι συνάδελφοί μου άρχισαν να με κοροϊδεύουν. Δέν είχα καμμία απόδειξι. Πώς ήταν δυνατό;

Όταν ύστερα από μια έβδομάδα μου ανέθεσαν την ύπόθεση και πήγα να έξέτασω τό σιδερένιο άναλόγιο του Βέγκκαμ, δέν βρήκα άπάνω σ' αυτό κανένα ηλεκτρικό σύμμα, καμμία ένωση. Ο μυστηριώδης δολοφόνος του τό είχε κιάλας έξαφανίσει... Από πέπιασμα ώστόσο δέν παράτησα αυτή την σκοτεινή ύπόθεση. Έπρεπε με κάθε τρόπο να την διαφωτίσω. Και τότε, δίγνας να ξέρω κι' έγω γιατί, έτσι, από ένστικτο, πήγα να άπόγευμα στο νεκροταφείο για να έπισκεφθώ τον τάφο του άτυχου μασέστρου.

Όταν έφτασα εκεί, είδα μια ώμορφη νέα που έκλαιγε.

—Μπα! είπα μέσα μου. Να μία θαυμάστρια του που δέν τον έξεχασε άκόμη.

Χωρίς να ξέρω τότε τί κανά, άκολούθησα αυτή την ώμορφη νέα, που έκλαιγε και θήγκα μαζί της από τό νεκροταφείο. Κύτταξα τό καπέλλο της, τά παλάνα γάντια της, τα στήνα παπούτσια της και καταλάθνα καλά ότι ή έρωτευμένη αυτή νέα ήταν ένα από εκείνα τά κορίτσια που δούλευαν για να ζήσουν. Περίεργος λοιπόν, ήταν αυτή ή πιότη θαυμάστρια του Βέγκκαμ έφτασε στω σπίτι της, μια πολυκατοικία της

Μονμάρτης, ρώτησα τη θυρωρό για να μάθω ποιά ήταν.

—Είνε ή κόρη ενός ηλεκτρολόγου, μου είπε. Ο πατέρας της δουλεύει στην «Αίθουσα Μπετόβεν». Έκει πέρα δουλεύει κι' εσύ τό ως δαχτυλογράφος...

Διάβολο! Αútές ή πληροφορίες μου προέβησαν κατάπληξι! Συνέγισα λοιπόν τις έρευνές μου και θέλησα να μάθω τ' άποκρυφα της έρωτικής ζωής του Βέγκκαμ. Κι' έμαθα στω άληθεια πολύ ένδιαφέροντα πράγματα για τις κατακτησεις του γενητικού μασέστρου. Ο Βέγκκαμ είχε μια ιδιοτροπία. Άγαπούσε τις υιοδιτρούλες, τις δαχτυλογράφους, τις μικρές πωλητρίες των καταστημάτων. Ο Βέγκκαμ είχε τη μανία να ζευματιζήτα τό κορίτσια! Τό τελευταίο όμμα του, λοιπόν, όπως άνακάλυψα, ήταν ή κόρη του ηλεκτρολόγου, ή Γκακιού Κλαϊριέρ, ή κόρη του άλκοολικού ηλεκτρολόγου της «Αίθουσας Μπετόβεν».

Ο ηλεκτρολόγος Κλαϊριέρ, όπως έμαθα, δέν άργησε να καταλάβη τους ένδοχους έρωτες του Βέγκκαμ με την κόρη του και σαν πατέρας, ζήτησε από τον μασέτρο να έπανορθώση τό σφάλμα του. Έκείνος φυσικά δέν έβωσε καμμία σημασία στις φώβες του κι' έξακολούθησε μ' άλλα κορίτσια τους έσωτές του. Ο Κλαϊριέρ τότε ώρκισθηκε να τον έκδικηθή σκληρά. Και τον έκδικήθηκε. Διονέυε μ' ένα σύμμα τό ηλεκτρικό ρεύμα της αίθουσής στω σιδερένιο άναλόγιο του μασέστρου κι' όταν ο Βέγκκαμ τό άγγιξε με την μεταλλική μπαγκκέττα του, κεραυνόβό λήθηκε από την έκκένωση του ρεύματος.

Αútά άκριβώς κατάθεσε ο ηλεκτρολόγος και μπροστά στέν άνακοιτή. Όταν λοιπόν τά έμαθαν οι συνάδελφοί μου, πήγαν να σκάσουν από τη λύσσα τους. Δέν φανταζόντουσαν, ότι μπορούσα ποτέ να διαφωτίσω τό σκοτεινό μυστήριο του θανάτου του Βέγκκαμ!...

